

Arrest

nr. 316 132 van 7 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.03.2023 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind de genaamde D.B.E. [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

In casu is er aan de situatie van betrokkene niets veranderd. Betrokkene staat nog steeds onder inreisverbod.

Er dient in deze aan twee voorwaarden voldaan te worden: om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient een vreemdeling niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

Betrokkene is tijdelijk van dit recht onttrokken, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 14.07.2015 en hem betekend op 15.07.2015. Betrokkene werd de toegang tot het grondgebied onttrokken en dit hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene conform de beslissing tot verwijdering (dd. 14.07.2015) die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Betrokkene werd op datum van 12.07.2016 gerepatrieerd naar zijn herkomstland. Echter, op 3 januari 2022 dient betrokkene een nieuwe aanvraag gezinshereniging in. Gezien dit gegeven blijkt dat betrokkene zijn inreisverbod niet gerespecteerd heeft. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan. Eens tot een inreisverbod is beslist wordt betrokkene niet verondersteld nog langer op Belgische grondgebied te verblijven en kan bijgevolg geen verblijfsrecht aangevraagd worden, dit vloeit voort uit de bepalingen van art. 44decies §4 van de wet van 15.12.1980. Nergens uit het dossier kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen. Het inreisverbod is heden nog steeds van kracht gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven. Bovendien dient de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod conform artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang of verblijf in het Rijk. Kortom, betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13) te verlaten en aan het inreisverbod (bijlage 13sexies), hem belden betekend op 15.07.2015.

Zoals eerder vermeld, heeft betrokkene conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar niet verlaten. Hij is gerepatrieerd op datum van 12.07.2016. Echter is hij te vroeg teruggekeerd zonder eerst opheffing te vragen van zijn inreisverbod. Dat blijkt uit zijn rijksregister, want op 3.01.2022 werd betrokkene alweer vermeld op het adres van J.,K.B. [...] zijnde de moeder van zijn kind. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van één Belgische minderjarige kind zijnde, D.B.E. [...]

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Vooreerst kan opgemerkt worden dat er reeds met betrokkenes gezinssituatie rekening werd gehouden bij het nemen van het inreisverbod. Tevens dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner, en het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met mevrouw J. wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd: Betrokkene vroeg op 29.04.2003 de vestiging aan als gezinslid van een burger van de Unie/Belg. Er werd geen uitstel genomen om de relatie te controleren, waardoor hij vanaf 29.05.2003 zijn IK Vreemdelingen had kunnen afhalen. Betrokkene heeft zich echter nooit aangeboden.

Tussen de datum van vrijstelling op 19.10.2004 en de opsluiting op 7.03.2006 zit meer dan 1 jaar waarbij betrokkene zich in geen enkele gemeente heeft aangemeld om de inschrijving in orde te brengen. Voor zover betrokkene dus houder was van het verblijfsrecht, is hij dat toen kwijtgeraakt door de afwezigheid van meer dan 1 jaar (wettelijke basis art. 19 van de wet van 15.12.1980). Betrokkene heeft nooit een legale verblijfssituatie gehad in België. Op basis van de verblijfshistoriek van betrokkene en zijn gezin, waarbij aanvraag na aanvraag negatief werd beoordeeld, blijkt dat het gezinsleven zich afspeelde tijdens illegaal verblijf. Betrokkene was zich bewust van zijn illegale precare situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven en nestelde zich jarenlang in illegaal verblijf nadat zijn asielaanvraag meerdere malen werden geweigerd en alle andere verblijfsaanvragen negatief werden beoordeeld. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Betrokkene dient nu een aanvraag gezinshereniging in om wellicht een gezinsleven uit te bouwen met zijn minderjarig Belgische kind waar hij nu een gezamenlijke vestiging heeft. Daarbij dient evenwel opgemerkt te worden, mede gezien de leeftijd van het kind kunnen we ervan uitgaan dat zij dagelijks naar school gaat en de scholen in België steeds voor- en naschoolse opvang voorzien. Zelfs tijdens de vakantie zijn er mogelijkheden om de kinderen naar opvangprojecten te laten gaan. Er dient opgemerkt te worden dat de moeder van het kind de voornaamste zorgdrager was toen betrokkene niet in het Rijk aanwezig was.

Het gaat in deze slechts om een tijdelijke maatregel. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Dit werd reeds aangetoond toen betrokkene gerepatrieerd werd en enige tijd niet aanwezig was in het Rijk. Niets sluit uit dat zij via de huidige moderne communicatiemiddelen contact blijven onderhouden en niets belet hen om tijdens schoolvakanties betrokkene te bezoeken. Het is trouwens betrokkene die zich niet aan de regels heeft gehouden na talrijke weigeringen van verblijf, feiten van openbare orde heeft gepleegd en zo een inreisverbod heeft verkregen, dewelke hij dan vervolgens niet heeft nageleefd zoals voorgeschreven. Dit alles heeft hem nu in deze precare situatie gebracht. Het gegeven dat betrokkene hier reeds lang verblijft, impliceert niet zomaar dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Zoals gesteld, dient overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind(eren) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Uit het dossier kan geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind(eren) te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Het kind is heden bijna 8 jaar. Het is redelijk te stellen dat mevrouw J. de primaire en continue zorgdrager voor het kind is. Het is dus redelijk te stellen dat het kind reeds in het verleden haar vader fysiek niet in haar nabijheid heeft gehad, en zij ook toenertijd contact met hem moest hebben onderhouden op andere manieren waardoor er heden een dermate gezinsband is op basis waarvan betrokkene heden een verblijfsaanvraag indient. Niets belet dat betrokkene desgevallend dus ook in de toekomst verder - desgevallend tijdelijk - vanuit het buitenland dermate nauwe contacten onderhoudt met zijn kind. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten.

Evenmin kan enige bijzondere afhankelijkheid van de moeder van welke aard dan ook blijken ten aanzien van betrokkene of omgekeerd. De moeder en de kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder - en al dan niet tijdelijk - alleen te dragen. Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische voldoende netwerk heeft om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door het CLB, opvang enz. De kinderen zijn nog voldoende jong om zich tijdelijk aan te passen en om contacten te onderhouden van op afstand, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat het kind mogelijks een band heeft met de vader, echter door de leeftijd, het gegeven dat de vader reeds eerder fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder heeft verbleven, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zouden kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en het kind verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfsplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met het kind niet in de weg te staan.

Betrokkene kan verder contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan hem in het buitenland minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar België. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat. Uit niets echter kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Wat betreft het belang van het kind werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene gevolg gegeven heeft aan het hem opgelegde inreisverbod. In tussentijd kunnen betrokkenen hun gezinsleven zo inrichten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. Indien betrokkene en mevrouw J. voldoende inspanningen daartoe leveren, hoeft dit geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Nergens uit het dossier blijkt dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn kind te vrijwaren. Uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor (de) het kind(eren) niet op zich zou kunnen nemen. Minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Belgische kind ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld. Betrokkene beschikt niet over het recht op binnenkomst, gezien hij nog steeds onder inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst zijn door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 40bis en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker woont samen met zijn Belgische dochter.

Bijgevolg dient er getoetst te worden aan artikel 8 van het EVRM. De kernvraag dient te worden beantwoord, namelijk of de staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang¹.

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds. en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft. in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM. net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM. te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet¹, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst⁴.

Daarnaast stelt eveneens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand aan de betrokken onderdaan van een derde land. "

Er worden door verweerder enkel standaardformules gehanteerd, hetgeen een schending is van de motiveringsplicht. Men dient, bij het nemen van zulke beslissingen, ervoor te zorgen dat de betrokkene voldoende weet heeft van wat hem te wachten staat. Anders gezegd, dient de beslissing altijd afdoende gemotiveerd te zijn. Met het loutere gebruik van bepaalde nietszeggende standaardformules, voldoet verweerder hier niet aan.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht. '

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.
[...]"*

2.1.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"schending van artikel 8 EVRM

" Art. 8.

*1. Eenieder heeft! recht op eerbiediging van zijn privéleven. zijn gezinsleven. zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan me! betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid. de openbare veiligheid. of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

Art. 8 EVRM poneert zeer duidelijk dat er geen inmenging mag zijn in het privéleven van verzoeker.

Bovendien wenst de verzoeker aan te halen dat artikel 8 EVRM het begrip familieleven noch het begrip privéleven definieert.

Beide begrippen zijn autonome begrippen. die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt zelfs dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke. sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'.

Een familie kan en moet tevens breder worden uitgelegd dan enkel de persoonlijke banden. zoals hierboven reeds aangehaald. Ook de financiële afhankelijkheid maakt deel uit van het privé- en gezinsleven.

Het feit dat verzoeker reeds sinds geruime tijd in België verblijft, is des te meer een reden om hem het verblijfsrecht te laten geworden. Hij heeft in de voorbije jaren een omgeving opgebouwd van vrienden en familie. Heel het centrum van zijn belangen ligt in België. Indien hij terug zou moeten keren naar Turkije, wordt er afbreuk gedaan aan het artikel 8 EVRM. aangezien hij in Turkije niet veel/niets meer heeft. terwijl zijn omgeving hier in België woont.

Tevens gaat het om een minderjarige dochter. Zij heeft beide ouders nodig om volwaardig te kunnen opgroeien.

Men zal kunnen denken dat de dochter verzoeker zal dienen te vergezellen naar Turkije. Dit is echter geenszins een mogelijkheid, aangezien B. geboren is in België. en heel haar leven hier heeft gewoond.

Er kan vastgesteld worden dat er een familieband bestaat tussen verzoeker en zijn dochter. Dit is exact waar art. 8 EVRM om draait: dat er niet tussengekomen wordt in de privélevens.”

2.1.3. Het derde middel wordt als volgt uiteengezet:

“Inreisverbod uit Terugkeerrichtlijn niet tegenstelbaar aan derdelands familielid Unieburger

Een inreisverbod kan niet worden tegengeworpen aan een derdelander die nadien de hoedanigheid bekomt van ‘familielid van een Unieburger”.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dus haar argumenten niet baseren op voormeld inreisverbod om een eventuele latere gezinshereniging te weigeren. Men kan zulke gezinsherenigingen enkel en alleen weigeren om redenen van openbare orde, voor zover het familielid een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, hetgeen absoluut niet het geval is voor verzoeker.

Bovendien woont hij samen met de moeder van zijn dochter (mevrouw J.K.B. [...]) Het enige wat verzoeker tracht te doen, is het leven met zijn partner en zijn dochter verder te zetten in België. Een eerder opgelegd inreisverbod vormt op zichzelf bijgevolg geen geldige weigeringsgrond”

2.2.1. Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.2.3. Verzoeker verzocht om gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, conform artikel 40ter, §2, 2° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verwerende partij weigert deze aanvraag aangezien verzoeker niet beschikt over het recht op binnenkomst in de zin van artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, omdat hij nog steeds onder een geldend inreisverbod staat.

Verzoeker betwist niet dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor 8 jaar van 14 juli 2015, dat nog steeds geldig is, aangezien hij na zijn repatriëring op 12 juli 2016 te vroeg en zonder opheffing van het inreisverbod te vragen is teruggekeerd, namelijk op 3 januari 2022. Verzoeker betoogt evenwel dat een eerder opgelegd inreisverbod op zichzelf geen geldige weigeringsgrond voor zijn aanvraag gezinshereniging vormt, aangezien deze enkel aan “familielieden van een Unieburger” kan geweigerd worden om redenen van openbare orde, hetgeen absoluut niet het geval is.

De Raad wijst erop dat in het arrest in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, K.A. e.a. (hierna: het arrest K.A.) waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, het Europese Hof van Justitie zich heeft gebogen over het niet in aanmerking nemen van verblijfsaanvragen ingediend door familielieden van Unieburgers die het voorwerp uitmaken van een inreisverbod. In antwoord op een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen heeft het Hof gesteld dat de Terugkeerrichtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*. Verzoeker, als vader van een minderjarige statische Belg, toont dus niet aan dat het nog geldende inreisverbod hem niet zou kunnen worden tegengeworpen.

Het Hof onderzoekt in het hiervoor vermelde arrest wél of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Meer bepaald wordt gesteld *“dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”*. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen, aldus het Hof.

In het arrest K.A. worden een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet, zoals reeds gesteld, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

De verwerende partij heeft ter zake het volgende geoordeeld:

“Betrokkene dient nu een aanvraag gezinshereniging in om wellicht een gezinsleven uit te bouwen met zijn minderjarig Belgische kind waar hij nu een gezamenlijke vestiging heeft. Daarbij dient evenwel opgemerkt te worden, mede gezien de leeftijd van het kind kunnen we ervan uitgaan dat zij dagelijks naar school gaat en de scholen in België steeds voor- en naschoolse opvang voorzien. Zelfs tijdens de vakantie zijn er mogelijkheden om de kinderen naar opvangprojecten te laten gaan. Er dient opgemerkt te worden dat de moeder van het kind de voornaamste zorgdrager was toen betrokkene niet in het Rijk aanwezig was.

Het gaat in deze slechts om een tijdelijke maatregel. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Dit werd reeds aangetoond toen betrokkene gerepatrieerd werd en enige tijd niet aanwezig was in het Rijk. Niets sluit uit dat zij via de huidige moderne communicatiemiddelen contact blijven onderhouden en niets belet hen om tijdens schoolvakanties betrokkene te bezoeken. Het is trouwens betrokkene die zich niet aan de regels heeft gehouden na talrijke weigeringen van verblijf, feiten van openbare orde heeft gepleegd en zo een inreisverbod heeft verkregen, dewelke hij dan vervolgens niet heeft nageleefd zoals voorgeschreven. Dit alles heeft hem nu in deze précaire situatie gebracht.

[...]

Uit het dossier kan geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind(eren) te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Het kind is heden bijna 8 jaar. Het is redelijk te stellen dat mevrouw J. de primaire en continue zorgdrager voor het kind is. Het is dus redelijk te stellen dat het kind reeds in het verleden haar vader fysiek niet in haar nabijheid heeft gehad, en zij ook toenertijd contact met hem moest hebben onderhouden op andere manieren waardoor er heden een dermate gezinsband is op basis waarvan betrokkene heden een verblijfsaanvraag indient. Niets belet dat betrokkene desgevallend dus ook in de toekomst verder - desgevallend tijdelijk - vanuit het buitenland dermate nauwe contacten onderhoudt met zijn kind. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten.

Evenmin kan enige bijzondere afhankelijkheid van de moeder van welke aard dan ook blijken ten aanzien van betrokkene of omgekeerd. De moeder en de kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder - en al dan niet tijdelijk - alleer te dragen. Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische voldoende netwerk heeft om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig. medische opvolging voor haar kind, bijstand door het CLB, opvang enz. De kinderen zijn nog voldoende jong om zich tijdelijk aan te passen en om contacten te onderhouden van op afstand, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat het kind mogelijks een band heeft met de vader, echter door de leeftijd. het gegeven dat de vader reeds eerder fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder heeft verbleven, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkene's aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zouden kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en het kind verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfsplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met het kind niet in de weg te staan.

Betrokkene kan verder contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar België. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat. Uit niets echter kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Wat betreft het belang van het kind werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentpersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene gevolg gegeven heeft aan het hem opgelegde inreisverbod. In tussentijd kunnen betrokkenen hun gezinsleven zo inrichten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. Indien betrokkene en mevrouw J. voldoende inspanningen daartoe leveren, hoeft dit geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Nergens uit het dossier blijkt dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn kind te vrijwaren. Uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor (de) het kind(eren) niet op zich zou kan nemen. Minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren naar België."

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij enkel motiveert aan de hand van standaardformules.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek niet deugdelijk is en dat de verwerende partij ten onrechte heeft geconcludeerd dat het niet toekennen van het verblijfsrecht er niet toe zal leiden dat zijn kind het grondgebied van de Europese Unie zullen moeten verlaten. Het loutere feit dat hij het niet eens is met de conclusie, volstaat niet.

Verzoeker betoogt dat hij een familieband heeft met zijn Belgische dochter, dat hij met haar samenwoont en dat zij gelet op haar minderjarigheid beide ouders nodig heeft om volwaardig te kunnen opgroeien. Hij stelt dat men zal kunnen denken dat zij verzoeker zal dienen te vergezellen naar Turkije, wat geenszins een mogelijkheid is, aangezien zij geboren is in België en heel haar leven hier heeft gewoond.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij erkent dat verzoeker een bepaalde band heeft met zijn kind en met haar samenwoont. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de verwerende partij er terecht op heeft gewezen dat het slechts gaat om een tijdelijke afwezigheid, wat het hoger belang van het kind niet schaaft, mede gelet op de leeftijd, het gegeven dat de vader reeds eerder fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder heeft verbleven. Zij wijst erop dat verzoeker tussen zijn repatriëring in 2016 en zijn herinschrijving in 2022 fysiek niet in de nabijheid van zijn kind was, dat het kind ook toen contact met hem moest hebben onderhouden op andere manieren waardoor er heden een dermate gezinsband is op basis waarvan verzoeker heden een verblijfsaanvraag indient, dat niets belet dat verzoeker ook in de toekomst verder - desgevallend tijdelijk - vanuit het buitenland dermate nauwe contacten onderhoudt met zijn kind, dat de moeder van het kind toen de voornaamste zorgdrager was, dat het thans redelijk te stellen is dat de moeder nog steeds de primaire en continue zorgdrager voor het kind is.

Verzoeker toont met zijn vaag en algemeen betoog niet aan dat het afhankelijkheidsonderzoek niet deugdelijk is. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat hem een verblijfsrecht moest worden toegekend, omdat zijn Belgisch minderjarig kind anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Rest de vraag of er in casu sprake is van een schending van het gezinsleven van verzoeker en zijn partner en kind. Verzoeker is van oordeel van wel, en voert om die reden de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Allereerst merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker niet met zijn gezinsleden in België kan verblijven niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden beslissing doch wel van het feit dat hij is onderworpen aan een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar, dat nog niet volledig werd uitgevoerd.

Nu verzoeker verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, dient te worden aangenomen dat er in de thans voorliggende zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Volgens het EHRM moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde

feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd. Zo werd in de bestreden beslissing concreet uiteengezet waarom er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsband, dat op grond hiervan een verblijfsrecht moet worden toegestaan. In die context moet worden herhaald dat het Hof van Justitie in het arrest K.A de richtsnoeren heeft uiteengezet voor de beoordeling van een situatie als de onderhavige. Het Hof heeft geoordeeld dat pas wanneer er sprake is van de hiervoor omschreven afhankelijkheidsrelatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind, er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om een bestaand inreisverbod op te heffen of te schorsen. Het Hof heeft hierbij rekening gehouden met de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, bepalingen die analoog zijn aan artikel 8 van het EVRM en heeft dus geoordeeld dat het criterium van de afhankelijkheid niet in strijd is met deze bepalingen.

Zoals hiervoor al is gebleken, heeft verzoeker niet aangetoond dat het afhankelijkheidsonderzoek niet deugdelijk is.

Gelet op het geheel van motieven omtrent het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner en kind, is een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn gezin enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, niet aangetoond. Het blijkt niet dat er in casu sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker elementen aanstipt die eerder betrekking hebben op zijn privéleven in België, moet erop worden gewezen dat deze niet relevant zijn bij de beoordeling van de aanvraag met het oog op gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, temeer nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat artikel 8 van het EVRM, noch het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel is geschonden. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, waardoor verzoeker deze bepaling, die enkel toepasselijk is bij het nemen van een dergelijke maatregel, niet dienstig kan invoeren.

2.3. Een onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen van de verwerende partij is niet aangetoond. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS